

"En zo..."

En zo breekt zacht de zon weer door de wolken.

Voorzichtig, of ze eigenlijk niet wil.

En zij zit op een bankje, wit en stil.

In dromen en gedachten ver verzonken.

Wat had ze graag een fijne vent gewild

En kinderen, een meisje en een jongen.

Maar na één zwoele zomer werd het kil

En is er nooit een zomer meer begonnen.

Nu is ze oud. Straks stijgt ze naar de wolken

Voorzichtig, of ze eigenlijk niet wil

Geen kinderhand en ook geen roze bril

En van het leven enkel nog wat brokken.

De grootste droefheid is allang vertrokken.

Het leven was één grote bittere pil.

Dan lacht ze, wat ze eigenlijk niet wil,

Want zachtjes breekt de zon weer door de wolken.